

Я до народження зосталась сиротою
У лоні жінки дуже молодой.
Прийшла в конверті чорна похоронна:
Зомліли руки, губи похололи...
До ранку коси в мамі посивіли,
А в мене —
Вперше серце заболіло.

Летіли роки, мов гусята сірі.
І біль, і тугу забирали в ірій.
Моя матуся в горі не зосталась —
Із хлопцем русим восени вінчалась.
Коли кричали «гірко» на весіллі,
У мене —
Вдруге серце заболіло.

...От відступила і моя осмута:
Дозріла юність і запахла рута.
А в гожий день, як маки догоряли,
Й мені дружки веселі заспівали:
«Ой то не м'ята в лугах зелених —
Тото Ганнуся чекає неня.
Бо не шнурочок, не перевесло,
А треба коси дочці розплести...»

Вінок наділи, лоевий та білий,
А в мене —
Втретє серце заболіло.

1974

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська

поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.